

פסקת-האש נקבעה לתשעים יום. אם לא יתקדם המשא-ומתן עד אז לא קראת הסדר-שלום, עלולה הלוחמה להתרושש בתום תקופה זו.

90 יום. 2160 שעות. 129,600 דקות. הדקות האלה עברות במהירות הבזק. השעות חולפות. מצטרפות לימים. וגם ה- ימים נושרים מן הלוח.

כבר עברו שבועיים וחצי. ללא התקדמות של ממש. חוץ ויכוח על עניינים של מהיבכר: קביעת המקום, קביעת הדרג לשלב הראשון. בינתיים עוברים ימים ולילות. אין הרגעים בקו התעלה. החיילים נושמים לרוחה. **עד מתי?**

ל מי יש עניין בסחבת נוראה זו? מי עשוי להרוויח ממישחקים ילדותיים של "ברונז" עם ארצות-הברית? מי יצא נשבר מביבוז הזמן ככונה תהילה? לא אנחנו. לא השלום. לא מדינת ישראל. לא צה"ל.

אם נכון הוא שהפסקת-האש מנוצלת על- ידי הצד השני לשיפור מעמדו הצבאי — איזה עניין יש לנו לבזבז את הימים היקרים האלה בהתחממות דיפלומטיות? **אם נכון הוא, שאנחנו מועניינים בשלום יותר מכל גורם אחר כי מרחב — איזה עניין יש לנו כי עיכוב תשובות ובסחיבת מהלי כים?**

על מי אנחנו עושים רושם בהפגנת "מר- רת-רוח", על-ידו אימתן תשובה מזוהרת לשאלות דחופות? מה התועלת בהתעקשות על "דרג של שרי-חוק", או "שלוש שעות טיסה מזירת-הסיכסוך", ושאר התחממות אלה-אבא-אבן?

לכל הצרות, לכל הבעיות, לכל הספקות, לכל הסכנות, יש רק תשובה אמיתית אחת: **קדימה, קדימה, יותר מהר קדימה!**

ממשלתנו אין תחושה של זמן. זהו אחד מפגמיה החמורים.

להיות: קדימה, ומהר יותר!
* * *
חרי כל ההתחממות, תגיע השעה של פתיחת המשא-ומתן האמיתי. זה יהיה בחלקו גלוי, ובחלקו נסתר; בחלקו עקיף ובחלקו ישיר; בחלקו בדרג נמוך ובחלקו בדרג עליון. **(ואפשר לנחש שלפי שעה הגלוי יהיה עקיף ונמוך, והנסתר יהיה**

בהיכוח נוהלי זה. יופעל עליה לחץ כבד לחתר — והוא לא תוכל לעמוד בלחץ זה.)
* * *
ינני מצייע לממשלת ישראל להיכנע בנקודה זו. כי דרישתה היא הגיונית — כשם שהגיונית גם עמדת הצד שכנגד. **היא צודקת באופן מהותי. מי קום הגבוה תדוני במהות השלום.**

זו במהלך דיפלומטי סביר, שיוכל להתקבל על דעת הצד השני, וגם על דעת היידיים, המתווכים ל- מיניהם ודעת-הקהל העולמית?

ני מצייע לממשלה לשרטט מפות- שלום, ולהיות מוכנה לרגע שבו יוח- לט כי הוויכוח על הגבולות יהיה הסעיף הראשון במשא-ומתן. **לא מפת-שלום, אלא מפות- שלום.**

מעין לוח-מחירים של שלום די- גבולות, כדומה לתפריט במסעדה, שבו רשום המחיר בצד כל מנה. **לאמור:**

תמורת "שלום צודק ובר-קיי- מא", כפי הנדרש בהחלטת מוע- צת-הביטחון, אנחנו מוכנים לוותר על כל סיפוח של שטחים כבושים, כפי שנאמר באותה החלטה.

תמורת שלום של ממש, שיש בו הכ- רה הודית מלאה, הפסקת הלוחמה ואי-מ- הלוחמה, ראשית של יחסי-שלום אמיתיים, ערובות שלמות ומוצדקות לבטחון המדינה, אבטחה גמורה בפני התקפה עתידה, מעבר בסואץ, פתרון בעיית הפלסטינים וחסול בעיית הפליטים — תמורת כל אלה מוכנים אנחנו בהחלט לחזור לגבולות ה-4 ביוני 1967, עם שינויים קטנים פה ושם.

זוהי, אם כן, המפה מס' 1 — המפה העיקרית.

אולם אם ההכרה לא תהיה מלאה, אם אין ערובות מספקות לביטחון, אם כוחות זרים עלולים שוב לאיים עלינו — כי אז יש לנו מפות מס' 2, 3, 4 ו-5 — שכל אחד מהן תלויה בטיב היחסים שיווצרו, במהות הסכנות הצפויות.

את כל המפות האלה נשים על השולחן, מן הרגע הראשון. ובמקום להיכנס לעמידה על המקח, ב- מקום להיראות כמי שאינו מוכן לוותר על דוגם פה ודוגם שם, כמי שמתעקש על מקום זה או אחר, נגלה על עצמנו שלט: "מחירים קבועים".

מחיר קבוע לכל דבר: לשלום ממש, ל- הסדר-שלום מוגבל, לשלום-על-תנאי, לבט-

להפסיק להיתמזת!

חון מירב, לבטחון סביר, לבטחון מוגבל, לערובות מהולטות, לערובות מותנות וכי. **נניה לוח-מחירים זה על השולחן ונגיד לצד השני: בבקשה, כחר לך את השלום הנראה לך, עם הגבולות המצורפים אליו.**

לוח-מחירים אפשר לצרף לוח- זמנים. כלומר: נעבור ממפה למפה בהתאם ל- קצב הביצוע. נסיגה למפה מס' 5 תמורת ביצוע סידרת-תנאים מס' 5 (למשל: מע- בר האוניה הראשונה בסואץ תחת דגל ישראל, הפסקת מלחמת הפיזאיון, וכו'). אחר- כך נסיגה למפה מס' 4, תמורת ביצוע מס' 4. וכן הלאה — עד לנסיגה הגמורה ל- מפה מס' 1 — המבוססת על גבולות ה-4 ביוני תמורת "שלום צודק ובר-קיי-מא". נוהל זה יחסך הרבה זמן במשא-ומתן. הוא יחזיר את היוזמה לידנו. הוא יוכיח את אמיתות כוונתנו להעדיף את מהות ה- שלום על מיקום הגבול. הוא ישכנע את הצד השני שאין אנו משחקים מישחקים טכסיסיים, אלא מתכוונים למה שאנחנו או- מרים. הוא יפתח פתח להסדר גם עם הפלסטינים.

לשם כך דרוש רק דבר אחד: שממשלת ישראל תחליט מה היא רוצה, ותפסיק להתמזזת.

למשל, יכול סלוני לבוא ולומר: "אני מוכן לגבול בין ארו ועזה, בתנאי שמא- חורי גבול זה ישכון אזור פלסטיני מפורז. אך איני מוכן לגבול זה, אם מאחוריו ישכון צבא מצרי חמוש בסילים סובייטיים." ויכול אלמוני לבוא ולטעון: "אני מוכן לכך שיחצוץ גבול בין תלפיות ובית-לחם, בתנאי שגבול זה יהיה פתוח לתנועת אנ- שים בתום-לב, כדי שאוכל לנסוע להברון ולהתפלל שם. איני מוכן לגבול כזה אם יהיה אטום, כגבול שהיה קיים ב-4 ביוני." ויכול שלמוני לבוא ולקבוע: "אני מוכן להחזיר את הכל, עד המילימטר האחרון, בתנאי שורכי המיסחר תישאנה פתוחות. איני מוכן לכך אם הסחורה היחידה, שתע- בור את הגבול החוש, תהיה פצצה של קאטיושה".

כל אחד מאיתנו, הניגש לבעיה זו ב- תום-לב, חייב להודות שמפת-השלום המצר- יירת בלבן תלויה כולה בהשקפתו על מהות השלום.

אלה מאיתנו המוכנים להחזיר את כל השטחים הכבושים תמדי רת שלום — אינם מתכוונים ל- הפסקת-אש או לשביתת-נשק. מהות-השלום ומפת-הגבולות כרוכות זו בזו. השאלה, מה קודם למה? דומה ל- שאלה "מי קדם למי — הביצה הראשונה לתרנגולת הראשונה, או להיפך?" השאלה היא: **איך לגבש תפיסה**

ישיר ועליון. וכבר היו דברים מי עולם). וברגע שיתחיל המשא-ומתן הזה, תגיע שעת האמת. השעה של אותו דבר נורא ו- איום, שלמדנו לפחד מפניו בכל נימי נפשנו. **השעה של "ציון מפת ה- שלום".** אני רוצה ליעץ לממשלה על כל חלקיה, בכל הידידות, להתחיל במלאכה זו מיי-ד. כי לא נותר זמן רב. **מהי מפת השלום?**

בר ברור כי בהגיע רגע זה, יתנגשו זו בזו שתי גישות פורמליות-כביכול, שאינן פורמליות כלל. **ממשלת ישראל תטען:** איננו יכולים לשרטט מפה, מבלי לדעת את מהות השלום. **ממשלת מצרים תטען:** איננו יכולים לדבר על מהות השלום, כל עוד לא תסכים ישראל בפירוש לכך שגבולות ה-4 ביוני יהיו גבולות השלום. ואז יעופו שדרים הלךך ותזור, ותיווצר אווירת משבר, וכל צד יטען שהשני מפוצץ את המו"מ. זה יהיה המיכשול הראשון. ואני מצייע לקדם כבר עתה את פני הרעה, ולהכין מוצא מהסכך. כי בנסיבות הקיימות, לא ישראל תנצח

השאלה הגדושה: "לטובת מי פועל ה- זמן?" היא פשטנית, אך אין היא שאלת סרק. **עיכוב הסכמת הממשלה להחלי טת מועצת-הביטחון וליזומת-הש- לום האמריקאית גרם לביבוז זמן — הזמן בו הגיעו והתבססו יחי דות הצבא הסובייטי במצריים.**

ביבוזו ימי הפסקת-האש יביא בהכרח ל- חיזוק העמדות הצבאיות הסובייטיות ליד התעלה — וממילא להגברת הלחץ הכסול על ישראל: הלחץ הצבאי הסובייטי, והלחץ המדיני האמריקאי הקשור בו.

אין לנו מה להרוויח מביבוזו ה- זמן. בנסיבות שנוצרו עכשיו (וזא מעט באשמת ממשלת-הליכוד-יה לאומי לא-יז"), פועל הזמן כפני רש לרעתנו.

הבסדנו את התנופה הראשונה של יוזמת- השלום והפסקת-האש. איבדנו הרבה מהתלהבות הציבור הישר- אלי שהיתה תגובה חיובית ובריא. איבדנו את השיפור הניכר של תדמיתנו בעולם, שנתלה לקבלת תוכנית רוג'נס על-ידי ממשלתנו. שוב נראים אנחנו ב- עיתוני העולם כעושי-צרות-מקצועיים, כי חוששים מפני-שלום, כמהפטי-מלחמה. גם מבחינה זו, הסיפסה צריכה